

Trst, 1. september 2026

Dragi vsi,
učenci, učitelji, ravnatelji, starši in vse šolsko osebje.

Želim vam uspešno šolsko leto.

Šolsko življenje je potovanje v medsebojnem zaupanju. Ni smiselne izobraževalne in vzgojne poti brez medsebojnega zaupanja, ki se gradi na vsakdanjih odnosih. Vemo, da ti odnosi niso vedno enostavni in idilični. A vendar tudi v oblačne dneve vedno prodira nekaj svetlobe; tudi v napetostih je mogoče ohraniti spoštovanje, zmožnost iskrenega poslušanja in voljo za uresničevanje visokih ciljev. Le-ti osmišljajo naše šolsko življenje in omogočajo, da smo vzgojna skupnost in nosilci kulture.

V času zgodovinskih sprememb, ki jih doživljamo, nas papež Leon XIV. spodbuja, naj ostanemo človeški. V nagovoru mladim je dejal: »Vsem vam želim zaupati poslanstvo: bodite človeški. Da, bodite človeški! Moški in ženske iz mesa in kosti. Ne z navideznim, ampak z resničnim obrazom. Bodite ljudje, ki iščejo pravičnost, ker so je lačni kot vsakdanjega kruha. Bodite ljudje, ki si želijo poštenega in pravičnega življenja, ker drugim radi storijo tisto, kar bi radi, da drugi storijo njim.« Nato je pozval, naj se zgledujemo po Jezusu Kristusu, torej po vzoru, ki zanj in za kristjane razkriva lepoto in izpolnitev človeštva.

Odraslim, ki delujejo v šoli, seveda želim, da bi svoj predmet znali poučevati strastno in strokovno; ali da bi k svoji vlogi v šolski skupnosti pristopali profesionalno; predvsem pa jim želim, da bi znali otrokom, najstnikom in mladim posredovati tiste oporne točke, za katere so spoznali, da so jim lahko tako v šoli kot v življenju v pomoč v zapletenih okoliščinah.

Ne gre za indoktrinacijo, temveč za pričevanje o tistih človeških vrednotah, ki jih mora vsaka nova generacija znova usvojiti. Znanje se kopiči in vsaka doba napreduje tako, da znanje iz preteklosti dopolnjuje z novimi odkritji in spoznanji.

Vrednote pa, ki povzdigujejo našo človečnost, mora vsaka generacija vsakič na novo usvojiti: vsakdo je v svoji svobodi in edinstvenosti poklican, da da besedam vsebino, kot so človeško dostojanstvo, nedotakljive pravice posameznika, pravičnost, mir, solidarnost, sočutje, ljubezen...

Živeti v šoli pomeni se vzajemno podpirati v prizadevanju za počlovečenje sveta in medosebnih odnosov, pa tudi odnosov med narodi. Pomislimo na napore otrok in mladih (pa tudi odraslih) pri doživljanju prijateljstva, sprejemanju majhnih neuspehov,

sočustvovanju s tistimi, ki se trudijo in trpijo. Živeti v šoli pomeni ustvariti pristni prostor za dialog in pomagati pri ponovnem razumevanju izkušenj, umestiti se v zgodbo, ki nas povezuje, preseči naivno poenostavljanje ter prispevati svoj izvirni delež.

Najmlajši imajo pravico, da jih spremljajo odrasli, ki se ne bojijo se soočati s šibkostmi in mlade seznanjati z napakami zgodovine, hkrati pa ne pozabljajo opozarjati na tisto, kar so sami prepoznali kot pomembno za »odraslo«, zrelo življenje, ki je tudi lepo in polno smisla. Pri tem združujejo kulturo in vzgojo.

Vzgoja pomeni tudi soočanje z omejitvami, lastnimi in tujimi, ter spoznanje, da je sreča še vedno mogoča. To nas je naučil sveti Frančišek s svojo brezmejno radostjo.

Omejitve – kot trdi Leon XIV. v okrožnici *Magnifica humanitas* –, s katerimi se vsakdo srečuje v življenju, nas lahko navdajo s strahom in tesnobo ali pa postanejo priložnost za rast v tistem, kar našo človečnost dela veličastno: zmožnost poslušanja in resničnega srečanja, pogum za vztrajanje v iskanju resnice in dobrega, solidarnost, ki širi odnose in premaguje tesnobo, prijaznost in spoštovanje ... pozitivnost življenja.

Odrasli, ki živijo v šoli, pa se bodo v zameno – kot da bi se vsak dan pomlajali – soočali s svežino vprašanj o smislu, doživljali radost odkritij, hrepenenje po pravičnosti in miru, ki prežemajo srca najmlajših, skratka, doživljali bodo omamnost ustvarjanja človečnosti.

Vsem želim uspešno šolsko leto, polno človečnosti... tiste, katere umetna inteligenca ne more dati, a ki lahko s skupnim doprinosom znova zasije na obrazu vsakega posameznika.

†Enrico Trevisi
tržaški škof